

Марија Емилија Кукубајска

ОД ДРУГАТА СТРАНА НА ИМПУЛСОТ

(Аполо на Месечината, 20. 07.1969)

Песната е напишана на 20 јули, 1969, во Штип, во тек на ТВ преносот од „Аполо 11“ на Месечината. Објавена е во *Јаглен и Дијамант*, Наша Книга, Скопје, 1973 и во второ, дополнето, едитирано издание на „Временија и Неоткрит“ и „Јаглен и Дијамант“, ИНТЕ(Р)Грации на ИСТОРИ-ЈАта, ЕМАРИ, 2013)

(извадоци)

Море на Тишината: Живот од сончевиот камен

Мисло-дајно го вденува нервот на мозокот

Низ корени разгорени и во метален пламен.

Со мислооки дендрони во недовидна големина

Усвитени ќелии населуваат нови умови и тела

За да не бидат заробеници на љубовта кон знаењето.

.....

Крстители на тугини неветени,

Патувачите, на нов еон посветени,

Од име на железни немири

Во име на нерасплетени етери -

Се предаваат на тајна што се шири,

Ја покоруваат во гради на срцевината,

Зближувајќи се и со себе,

И со родители на на далечината,

И со деца на близината, Добрината.

Земјата гледана од Месечината

Останува ли облечена во об-лик

На тело осамено, кораво, студено тело?...

Временија – тајна непоречена,

Го кани Неоткрит на небоплодно дело.

2.

Во длабината

Безимена смрт,

Постоиме се' уште, и се' повеќе ние.

Бевме поим за безогнена топка -

Бескрајни господарства и закони живи

Низ коски и меса што крие.

Знаме бевме на црвена вода

Во студени огнови што се вие.

Бевме најпрецизни дијалози

Меѓу световите и умовите.

Сведоци станувавме,

За бескрајот навидум невидливи,

Титани сега стануваме

На Земјините улоги.

Се вративме, сепак слепи патници

Во разгорени човечки очи, провиденија.

Се вративме, таму- кај нас, за каменот пак да се стори збор.

Ситното тело невидливо – порасна, се пронајде во простор

Преку врвови на силата, одгласува теченија на вечноста,

Освездува хор за човечноста и нејзините крила, струни

Над предавства – победа за лансирање на човечниот извор:

Свездените летачи:

Еве ви ја панорамата.

Преселете ја во очи, со мисла измиени

Гледајте, месечината не е само за сонувачи;

За дофат е пожива драмата на умувачи

На нејзината мртва сцена

Од земјини актери посетена.

Плитки се шуплините на сенките,

Но од моќта на светлините

Личат на длабоки гробни црнила.

Далеку – зрно плод е Земјата.

Ранлива роса во ноќта.

Но, нескротлива е љубовта

На запалената идно-мината сила

Кон тие машински студени,

Од човек разбудени крила.

Од овде се гледа Земјата:

Капка во космосот скаменета,

заспана далечна убавица.

Од раѓања згрчила пеплосани лица.

Од почит кон неа, во Море на Тишината

Притаивме маневри, знаме посадивме,

А таа, и овде ни' испрати гласник

Од творци на замниот (к)рај, питомината.

Во сонот на пустината – оставаме опомена

За воскрес во Земниот рај по операцијата.

Сончевиот ветер е скротен од нашиот жив кОд

Како факир што освојува змија несигурности.

Дали?

Во талогот тишина разгранивме врати, портали

Изртевме око и уво, овој свртај да не не' отфрли,

Испрати напашено и глуво во распадат п-Ад.

Овде, величествена пустош ...

Болно нечувствителен мир. Но,

Ние, со ново господство вклучуваме стру(н)и

По брегови на тој неограничен вир на тајни.

Нас, живи темели –

Овде бесчувството на месечината не не' сподели

Со безживот. Прескокнавме - и сон и небосклон

Електронски ќелии да нахраниме – врели

Од разгром на судбинскиот звон, да сме - живи...

... Морето месечево го заучивме да зборува:

Абер, алунирање, аманет.

Со брегот – бранови недоречени да ни' чува

За шепот, шум, шумо-атоми,

Од Господарот на (в)Етерот,

Во вселената што не' насадува

За ние стебла да садиме,

кон небото Негово, наше,

ЧОВЕЧНО, ЧОВЕКОВО.